

MONTSENY

PERIÓDIC SETMANAL

GLOSES

I

MARIUS, atentament invitat a col·laborar a aquest periòdic des de la seva sortida, no ha pogut fins avui fer aparèixer les seves cròniques.

Mandra? Manca de tema? Desgana d'abocar al paper tot el cúmul d'idees (bones o dolentes), consideracions, punts d'ovir, reflexions, etz., etz., que durant el transcurs de la setmana bullissin en son cervell?

No ho sé, no ho sé; de tot una mica, de tot hi hagué, com a la vinya del Senyor.

Però ¡oh l'etern i salvador però, que com àncora salvadora ens arrapem sempre per a salvar-nos en els moments culminants i decisius de naufragi!, però, doncs, tot és començar en totes les coses.

I avui començo, i no pel cap-d'avall precisament, sinó per on es comencen totes les coses: pel seu començament. Vull dir que la glosa que va al davant és la del número primer, i així successivament fins a fer la pau.

I jo solemniament et prometo, llegidora amiga i llegidor no tant amic, anar destriant cada vuit dies, o a cada setmana, que en té set, petites gloses: frèvols, alegres, tristes, mansoies, vulgars, agre-dolces, sentimentals o amb ribets d'astracanada, segons el fet o... segons el vent d'on vingi.

Marius és alegre i rialler com jovincela de setze (perquè no dir quinze o disset) primaveres, estius, hiverns o tardors, doncs no sé perquè hagin de tenir totes les gràcies sols aquelles que esclataren en el jardí de la vida en el regnat florit.

També sap posar-se seriós, reflexiu, entenimentat, tot el que garanteix, crec amb *sobres*, de què es farà de tot. I que ningú s'enfadi si és ferida llur susceptibilitat, perquè a semblança de clown de circ, després d'un gest tràgic, farà una pirueta per a endolcir aquell amargor i fer desdibuixar el rictus greu que en la faç se us hagi aparegut.

II

MONTSENY! Veus-aquí un bell i gai nom, evocador i gentil...

Nom que al pronunciar-lo, porta a flor de llavi tot el regust saborós de la variada i meravellosa gama dels seus herbeis silvestres i les seves boscanes flors...

Nom que ompla nostres retines de visions sorprenents esdevingudes realitats en contemplar la imponent i magestuosa frondositat de les seves fatjedes incomparables i dels seus misteriosos boscos.

MONTSENY! Certament, no podia escollir-se millor nom per a aquest periòdic santceloní, sortit a la llum suara, gonflat dels millors auguris i de les més esperançadores promeses i precisament quant nostra muntanya mostra amb més puxança tota la seva formosor, la seva esplendidesa captivadora...

Si fins ara, abrupta muntanya, et miràvem enorgullits i en mostràvem a propis i extranys com a joia única i envejada ¿què no farem endavant al constatar i palpar que al teu redós acullidor i protector, s'hi escriu i creix aquest nostre fill esperitual per qui volem i cobajem totes les glòries i a qui hem batejat amb el teu nom simbòlic, evocador de la cordura, de la pau, del seny, patrimoni d'aquesta florida i exubant terra?

MONTSENY! abrupta i magestàfica muntanya!

MONTSENY, periòdic, humil i modest, et saluda fervorosament i et rendeix veneració i pleitesia.

III

Nit de Sant Joan! Bella nit. Oh, qui fos jove! Alegria, focs, crits, joia que vulgues que no, es vessa arreu i es dóna, com pa beneït, pròdigament a tothom i que a tothom contamina, en tal nit com aquesta, misteriosa, amb força i poderiu avassalladors...

Nit de l'Amor; de madrigals brollats a cau d'orella, d'oracions resades en el silenci de la bella nit, de promeses que amb temps s'esfumen, de realitats que costen més d'esvair-se...

Si un dia Fada magnànima vol otorgar-me una mercè, Marius demanarà, minça aspiració per alguns, ésser en tal nit i cada any, noi, primer, per poder saltar tota les fogueres en corrúa inacabable de bailets i després jove, perquè sols és per la dorada joventut aquesta nit en que els cors s'eixamplen bategadors amb un únic i suprem anhel: Estimar!

MARIUS

¿laasnaduntoaltacsoer?